

No tenim sort

Els lloretencs sortim al diari sovint però gairebé sempre per fets fortuïts aliens. Si un camell s'empassa bosses de droga, quan el ventre li fa mal i defeca es troba a Lloret. Si una mare alterada fuig de vacances i, en un mal moment, ofega les criatures, ho fa a Lloret. Si una italiana aventurera cau a les urpes d'un salvatge, la nit boja passa a Lloret. N'estem ben tips. Els historiadors reaccionem, amb nostàlgia manriquenya, recordant els temps passats. Que si l'any 1906 ja pintava a Lloret l'aquarel·lista Joan Llaverias, que Joaquim Sorolla va immortalitzar Santa Cristina en el seu quadre Catalunya l'any 1915, que Josep Carner hi va passar els estius de 1919 i 1920, que el pintor Josep de Togores hi sojornà diverses temporades dels anys quaranta, que hi ha alguna fotografia de l'arquitecte i poeta Rafael Masó i la seva família a Santa Cristina l'any 1926... Lloret havia tingut bons estiuejants i ens alegra quan podem descobrir el pas d'altres visitants il·lustres. Dies enrere, en ocasió de la publicació de l'Antologia poètica de Maria Castanyer per la Fundació Valvi, vam exultar de goig en identificar en fotografia ses roques des Canó, de Santa Cristina, i la platja de Treumal, amb s'Agulla, al fons, com a escenaris de les estades de la família Castanyer l'any 1915. Vam quedar esglaiats, però, en llegir els peus de foto. S'hi escriu, involuntàriament, és clar, que les imatges són de Tossa.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 15-12-2010 Pàgina 18

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/344642-no-tenim-sort.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss